

samme er ogsaa Tilfældet paa adskillige andre Strækninger. Smidertid har Udvalget ment at være paa rette Side, naar det har søgt at komme til en Nedsættelse, og de Ændringsforslag Udvalget stiller til dette Afsnit af § 6, resultere i en samlet Nedgang af Udgiften paa 141,800 Kr., saaledes at Udgiftsforsøgelsen kun vil blive 554,200 Kr. Jeg skal for øvrigt gribe denne Lejlighed til at fremhæve, at Udvalget har haft den Tilfredsstillelse at se, at paa et enkelt Differenspunkt, nemlig med Hensyn til den Norm, hvorefter visse Udgifter beregnes, har Udvalgets Opfattelse vundet Regeringens Samstemning. Dette er Tilfældet ved Normen om Vedligeholdelse af Stationsbygninger. I 2 Aar har der været en Differens mellem Regeringen og dette Ting paa dette Omraade, idet Regeringen holdt paa en Norm af mindst $1\frac{1}{4}$ pCt. af Brandforsikringssummen, medens Folketinget holdt paa en Norm af $1\frac{1}{8}$ pCt. Det glæder mig at kunne konstatere, at det sidste Regnskab har givet Udvalget for saa vidt Ret i dets Opfattelse, som det viser sig, at den virkelig afholdte Udgift nøjagtig eller dog paa det allernærmeste er $1\frac{1}{8}$ pCt, og det er vel ogsaa det, der har givet sig Udslag deri, at Regeringen selv i Aar foreslaar $1\frac{1}{8}$ pCt. — Som man vil se, er der stillet en stor Mængde Ændringsforslag, men det vilde føre alt for vidt at gennemgaa alle disse i det enkelte. Jeg skal derfor sige efter hvilken almindelig Regel, man er gaaet frem med Hensyn til Nedsættelsen af de Poster, hvor det ikke drejer sig om Ansættelse af ny Funktionærer eller bestige, men hvor det drejer sig om almindeligt Forbrug eller Afholdelse af Vedligeholdelsesudgifter eller lignende, hvor der altsaa maa være noget Spillerum med Hensyn til Udgiften. Man er der gaaet frem paa følgende Maade: Man har konfereret med de sidst afslagne Regnskaber og har i øvrigt taget samtlige andre foreliggende Forhold til Hetteinor, saaledes at man, naar det sidst afslagne Regnskab viser, at man har kunnet komme igennem med den Sum, der tidligere har været budgetteret, ikke har forhøjet den, medmindre der kunde paavises ganske særlige Grunde til, at der vilde indtræde en Stigning. Jeg skal endvidere ikke omtale særlig alle de for øvrigt ganske en-

felte Poster, hvor Udvalget har forbeholdt sig sin Stilling, saaledes ikke det første, Betænkningens Nr. 15, men straks gaa over til Betænkningens Nr. 16, hvor der af Regeringen er foreslaaet at lade 12 Skrivere under Generaldirektoratet oprykke i Assistentpladser. Jeg skal hertil bemærke, at Statsbanedriftsloven af 12te April 1892 har normeret 185 Kontorassistenter, Kontorister og faste Tegnerer. Selvfølgelig har intet Menneſte kunnet vente, at man for en Arrække skulde kunne blive staaende ved dette Tal. Det er klart, at Driftens Udvidelse og Forretningernes Stigning maa kræve en Forøgelse her, men denne Forøgelse er ogsaa kommen, Loven har kun været gældende i 2 Finansaar, men denne Klasse er allerede steget fra 185 til 224. Nu foreslaar man en meget betydelig Forøgelse med 12 paa et Brødt. Det viser sig jo af den Skrivelse, som man vil se, er aftrykt i Betænkningen, at mange af Skrivelserne kun have været ansatte en kort Tid, at Lønnen har været fra 75 til 30 Kr. maanedlig, og Arbejdstiden omtrent 6 Timer om Dagen. Med Hensyn til Avancementsforholdene kan det ikke siges, at de ere særdeles ugunstige. I 1893—94 brugtes ganske vist 6—7 Aar om at avancere fra Skriver til Assistent — det vil sige af de Skrivere, som overhovedet avancere, for selvfølgelig er der en Del af dem, som der ikke er Tale om at lade avancere — men i 1890—93 brugtes der i Gennemsnit lidt over 4 Aar. Ingen af disse Opgivelser kan siges at indeholde noget synderlig afstrækkende, naar man vil se paa Skrivelsen og se, hvilken Alder disse unge Menneſter, som der overhovedet kan være Tale om at lade avancere, nemlig de, der ere ansatte i 70erne, ere i. Det forekommer mig altsaa ikke, at der kan være nogen Betænelighed ved at blive ved det bestaaende, saa meget mindre som der i For blev bevilget 2000 Kr. til Forbedring af Skrivelsernes Løn. — Det næste Punkt, jeg skal omtale, er Betænkningens Nr. 18. Der møde vi det gamle Stridsspørgsmaal om Honorarer til Medlemmer af Eksamenkommissionerne. Udvalget har vedblivende ikke kunnet se, at der er nogen Grund til at bevilge dette Beløb. Fra 1887 have saadanne Honorarer ikke været givne paa Sjælland, og de have aldrig været givne i de ydste Distrikter. Alt-